

les Meravelles de la Creació de Déu

Parlem de Papallones i Arnes 2ª Part

«El Senyor Jesucrist ... transformarà el cos de la nostra humiliació per fer-lo conforme al cos de la seva glòria.»
Filipencs 3, 20-21

En l'últim número vam estar veient un parell de boniques *arnes* i també un parell de boniques *papallones*, però es tracta només d'uns pocs exemples d'entre centenars de milers que el Creador ha fet.

Com són, en néixer? En realitat, surten d'un ou, perquè totes elles venen de petits ous que posen les femelles. Hi ha una enorme varietat de formes d'ous d'arnes i papallones —n'hi ha de llisos, d'altres que són peluts, n'hi ha de plans, i d'altres que són rodons o ovalats.

Generalment surten de l'ou al cap de pocs dies de la posta, però enlloc de trobar-nos amb una bonica papallona o una arna, el que sempre surt és una eruga (una larva). Aquesta és la part que els pagesos i els criadors de flors no els agrada, perquè les erugues es posen immediatament a menjar fulles, flors i poncelles. Poden fer molt de mal, però ben sovint el que mengen són plantes invasores o inútils. Algunes de les erugues esdevenen aliment d'altres insectes i també de molts ocells. I algunes erugues estan dotades de camuflatge per protegir-se dels seus enemics, tant d'altres insectes com dels ocells.

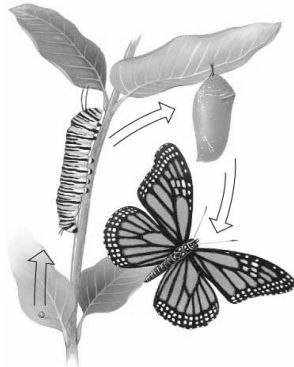
En créixer les erugues, les seves pells es tornen massa estretes i s'obren, i són

reemplaçades per cobertes més amples. Això pot passar diverses vegades. Finalment, s'adhereixen com capolls a fulles o a tiges de plantes amb un fil com de seda que surt dels seus caps. Al Japó, hom cria el *cuc de seda* pels seus fils de seda, que es fan servir per fabricar teixits de seda.

Al cap de poc temps, les erugues arriben a un punt de canvi en les seves vides. Algunes fan forats al terra, on entren, i d'altres s'instal·len en fulles cargolades. D'altres s'estiren en una tija d'una planta i filen una coberta de seda al voltant d'elles mateixes i de la tija. En contrast, d'altres no fan aquesta classe de capoll, sinó que s'adhereixen a un branquilló amb uns quants brins, i formen el que s'anomena una crisàlide. Aquesta crisàlide pot presentar dibuixos que la facin semblar una fulla o alguna altra part de la planta.

Dins els capolls o crisàlides, aquests éssers comencen a transformar-se d'erugues en arnes o papallones. A la primavera surten dels seus habitatges temporals —però aquesta vegada amb ales, que al començament estan humides i són toves. Però ben aviat comencen a desplegar les ales, i ara ja no són aquelles erugues, sinó arnes o papallones de debò. Quan han quedat ben eixutes, emprenen el vol, i per la resta de les seves vides són uns bells exemplars de la creació de Déu —i ja no són plagues.

El verset de la Bíblia al començament d'aquest article ens parla d'un meravellós canvi que se'ns ha promès a cadascú de nosaltres que coneix el Senyor Jesús com el nostre Salvador. Quan pensem en aquestes humils erugues que es transformen en quelcom meravellós, com no en serà més gloriosa la transformació del cristià en aquell moment meravellós que esperem! I tu, participaràs en aquest canvi?

Elizabeth Morales
Metamorfosi d'una papallona

Missatges de

N.º 3

l'Amor de Déu

Què va passar amb l'home coix?

Era invàlid de naixement. Quan altres nens podien córrer i jugar a la pilota o saltar sobre bassals, ell no podia fer res més que mirar-se'ls. No n'estic gaire segur que ningú s'interessés gaire per aquest invàlid que vivia a la ciutat de Listra, però Déu sí que s'interessava per ell, i Déu també s'interessa per tu.

Aquell noi invàlid havia crescut, i ara era un home. Les sandàlies mai no se li gastaven, perquè no caminava. M'imagino que tindria tristesa al cor, però hi havia alguna altra cosa en aquell cor. Potser el teu cor està trist o potser està ple d'alegria. Però, tens també aquest altre secret en el teu cor? Potser estàs ja preguntant-te, «quin és, aquest secret?»

Aquell invàlid tenia una cosa que Déu té en compte, i aquesta cosa era la «fe».

Ell no tenia cap dubte de si potser Déu el podria guarir. SABIA que Déu el podia guarir. La fe sempre sap, i el secret dins el seu cor era la fe.

Si tens fe, no dubtes de si potser Déu et pot salvar i treure els teus pecats, i fer de tu un dels Seus propis fills. Tu SAPS que pots confiar en allò que Ell ha promès: Ell ho ha deixat escrit en la Bíblia per a que ho puguem llegir i creure: «El qui creu en mi, té vida eterna» (Joan 6, 47). La fe sempre sap, i la fe en el Senyor Jesús no només salvarà la teva ànima, sinó que transformarà també la teva vida!

Aquell home invàlid estava escoltant a Pau que parlava. Què fas tu, quan algú està proclamant la Paraula de Déu? Escoltes? Vols escoltar més? Això era el que estava fent aquest home, i això és el que va sentir: «Alça't dret sobre els teus peus!» (Fets 14,

10). I per la primera vegada en la seva vida, va fer això precisament —es va alçar dret sobre els seus peus! I no només això, sinó que va saltar i va començar a caminar.

Tota la gentada va veure el que Pau havia fet, però realment no se'n van adonar del que Déu havia fet. Las paraules de Pau eren bones paraules, però darrera d'aquelles paraules hi havia el poder de Déu, i aquesta part se la van perdre.

Las paraules de la Bíblia són sempre bones, i potser en pots repetir algunes de memòria, però, saps que en aquestes paraules hi ha poder de Déu? I saps que aquestes paraules són *per a tu*? L'invàlid sabia que en les paraules de Pau hi havia el poder de Déu, però la gentada al voltant no ho sabia pas.

Tota aquella multitud es va sentir meravellada de com aquest home havia quedat guarit d'aquesta manera, i van començar a dir: *Els déus s'han fet semblants als homes i han baixat a nosaltres! Tenim aquí el Zeus i l'Hermes!* Llavors els sacerdots pagans van portar garlandes de flors i toros per sacrificar-los a Pau i al seu amic Bernabé.

No, no, no, no! Aquella gentada ho havia entès tot del revés. No hi havia fe en els cors d'ells. Pau i Bernabé van córrer cap a la gent, cridant: *Nosaltres som també humans, de la mateixa naturalesa que*

vosaltres! ... convertiu-vos al Déu vivent, que va fer el cel, i la terra, i el mar!

Potser en el teu cor tu encara et creus el que et diu altra gent o allò que pots veure. Però és el Déu vivent qui omple els nostres cors amb veritat i alegria. La fe diu: «Sí, ho sé», fins i tot si la multitud no està d'acord.

Van arribar algunes persones d'Antioquia i van començar a moure la gent contra Pau, i la gentada se les va escoltar. Llavors van agafar unes grans pedres i van començar a llançar-les contra ell des de tots els costats, fins que va caure, inconscient. *Està mort*, van dir, i el van arrossegar fora de la ciutat. Però els seus amics es van quedar al seu costat, i aviat va revifar, es va aixecar i va tornar a la ciutat. El següent dia va sortir a predicar les mateixes bones noves a una altra ciutat.

Haguéssim pogut creure que Pau no va tornar mai a Listra, però sí, ho va fer! Allà hi havia gent que havia cregut el seu missatge, i va tornar per animar-los i ajudar-los. Els va encoratjar a mantenir-se en la fe. Sí, es trobarien amb conflictes, però valia la pena.

Avui t'estem comunicant el mateix missatge. Confia en Jesús mateix, llegeix la Seva paraula, i no et sorprenguis si et trobes amb conflictes. El Déu vivent és Aquell que s'interessa per tu. Jesús ha anat al cel, i allà ha preparat un lloc per a tu. Aquí tenim la Seva promesa: «tornaré i us prendré amb mi» (Joan 14, 3).

Pots llegir tu mateix sobre aquests esdeveniments a Fets 14, 8-22.

Els ànecs de l'àvia

L'àvia vivia a una casa de pagès, i tenia un petit estol d'ànecs. Se suposava que aquests ànecs s'havien d'estar al pati del darrera, allunyats de la carretera, per a no ser atropellats o que es poguessin perdre. Però semblava com si els ànecs no se'n recordessin gaire bé d'això, i aviat se'ls tornava a veure caminant cap al pati del davant.

—Vosaltres! Cap al pati del darrera!, els cridava l'àvia. Llavors feien mitja volta, i se n'anaven al pati de darrera.

Ben aviat tornaven, i l'àvia els tornava a cridar: «Fora, ànecs, cap al

darrera!»

De vegades nosaltres som com aquests ànecs —sovint ens oblidem. Déu ens ha ensenyat una i una altra vegada quin és el camí recte pels nostres peus. Ell prou sabia que ens oblidariem amb facilitat, i per això ens va donar la Seva Paraula, la Bíblia, per a que la llegíssim cada dia per recordar-nos del camí recte.

«La teva paraula és una llanterna per als meus passos, i una claror que il·lumina el meu camí» (Salm 119, 105). «Consulteu el llibre del Senyor i llegiu-lo» (Isaïes 34, 16).

